

Ο Γουρίας και ο Σαμωνάς ήταν επιφανείς πολίτες της Εδέσσης. Κατά τη διάρκεια ενός από τους πολλούς διωγμούς ( σ.τ. μ. επί βασιλείας του Διοκλητιανού , κυρίως το έτος 303 ) , κάποιοι χριστιανοί διέφυγαν εκτός της πόλεως και ζούσαν θεαρέστως εν προσευχή και νηστεία, ενισχύοντας πνευματικά και τους άλλους πιστούς.

Καταγγέλλθηκαν ως Χριστιανοί στον ηγεμόνα και συνελήφθησαν. Όταν παρέστησαν ενώπιον του δικαστή, τους απείλησε με θάνατο, εάν δεν υποτάσσονταν στο αυτοκρατορικό διάταγμα που επέβαλλε την προσκύνηση των ειδώλων. Οι άγιοι μάρτυρες απάντησαν με παρρησία: «Εάν υπακούσουμε στο αυτοκρατορικό διάταγμα θα χαθούμε, ακόμη και αν δεν μας σκοτώσετε!». Ακολούθησαν βασανιστήρια και κατόπιν τους άφησαν έγκλειστους στη φυλακή, από 1ης Αυγούστου έως 10ης Νοεμβρίου , μέσα στην πείνα, το σκότος και τους πόνους. Ύστερα τους έβγαλαν έξω για δεύτερη σειρά βασανιστηρίων, διότι παρέμεναν αταλάντευτα προσηλωμένοι στη χριστιανική Πίστη. Τους καταδίκασαν σε θάνατο και πράγματι το ξίφος του δημίου τους αποκεφάλισε το έτος 322, επί βασιλείως του στυγερού Λικινίου.

Αργότερα , και ο ιεροδιάκονος της Εδέσσης, Άβιβος, υπέμεινε μαρτύρια για τον Χριστό του: εδάρη, εκρεμάσθη και, καταμεσής στις φλόγες όπου τον έριξαν, παρέδωσε το πνεύμα του σ' Αυτόν. Η μητέρα του πήρε το άψυχο σώμα του γιού της ανέπαφο από τις φλόγες, κατά θαυματουργικό τρόπο, και το ενταφίασε στον ίδιο τάφο με τα τίμια λείψανα των αγίων Γουρά και Σαμωνά. Όταν ο διωγμός κατέπαυσε, οι χριστιανοί έκτισαν εκκλησία προς τιμήν των αγίων μαρτύρων Γουρία, Σαμωνά και Αβίβου και τοποθέτησαν τα θαυματουργά λείψανά τους σε κοινή λάρνακα.

Από τα πάμπολλα θαύματα που επιτέλεσε η εξάισια αυτή τριάδα μαρτύρων, πιο αξιοσημείωτο είναι το ακόλουθο:

Η νεαρή θυγατέρα μιας χήρας από την Έδεσσα επρόκειτο να παντρευτεί κάποιον Γότθο στρατιώτη που υπηρετούσε στον ελληνικό στρατό. Επειδή η μητέρα φοβόταν για την ακεραιότητα της θυγατέρας της λόγω μετοικεσίας της πολύ μακριά της, ο Γότθος ορκίστηκε πάνω από τον τάφο των τριών αγίων μαρτύρων ότι δεν θα έκανε κανένα κακό στην κοπέλα, αλλά θα την έπαιρνε ως νόμιμη σύζυγό του, καθώς τους είχε διαβεβαιώσει ότι δεν ήταν νυμφευμένος. Αλλά στην πραγματικότητα ήταν ήδη νυμφευμένος και όταν πήρε την νεαρή κοπέλα στη χώρα του, την κράτησε όχι ως σύζυγο αλλά ως σκλάβα του, μέχρι που πέθανε η νόμιμη γυναίκα του. Τότε συμφώνησε με τους συγγενείς του να θάψει τη ζωντανή σκλάβα με την πεθαμένη σύζυγο!

Η κοπέλα με δάκρυα παρακαλούσε τους τρεις αγίους μάρτυρες να τη σώσουν και πράγματι αυτοί της φανερώθηκαν μέσα στον τάφο τους και αστραπιαία τη μετέφεραν από τη χώρα των Γόθων στην Έδεσσα στην εκκλησία τους. Την επαύριο, όταν άνοιξε η εκκλησία, οι άνθρωποι βρήκαν την νεαρή κοπέλα επάνω στον τάφο των αγίων του Θεού και τους αφηγήθηκε την θαυματουργική διάσωσή της.

Από το βιβλίο: «Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς

Πνευματικό ημερολόγιο

Ο Πρόλογος της Αχρίδος

Βίοι Αγίων, Ύμνοι, Στοχασμοί και Ομιλίες για κάθε ημέρα του χρόνου.

Νοέμβριος»

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΘΩΣ